

ת"פ 48303/10/22 - מדינת ישראל נגד עודאי אבו עמרה - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 48303-10-22 מדינת ישראל נ' אבו עמרה

לפני בעניין:	כבוד השופט, סגן הנשיא אבישי כהן המאשימה
נגד הנאשם	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד כרמית כהן
	עודאי אבו עמרה - בעצמו ע"י ב"כ עוה"ד עידו פורת

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בשתי עבירות של **גניבת רכב**, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן שלוש עבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע** לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין וכן עבירה של **סיוע לגניבת רכב** - עבירה לפי 413 ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין.

2. כתב האישום המתוקן מגולל מסכת אירועים שהתקיימו בסמיכות זמנים:

על פי המתואר בחלק הכללי של כתב האישום עובר לתאריך 07.10.22 או בסמוך לכך, קשר הנאשם קשר לביצוע פשע עם אחר שזהותו אינה ידועה, בכך שקשר עמו קשר לגנוב רכבים מהעיר באר שבע ולהעבירם דרך מחסום מיתר לשטח הרשות הפלסטינית.

על פי המתואר באישום הראשון, בתאריך 16.10.22 עובר לשעה 00:39 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם והאחר לרחוב ליליאן בבאר שבע, התפרצו לרכב מסוג מיצובישי אוטלנדר, השייך למתלונן עמית, בדרך שאינה ידועה הניעו את הרכב, גנבו אותו והעבירו אותו דרך מחסום מיתר לשטחי הרשות. במעשיו גנב הנאשם בצוותא עם אחר את הרכב.

על פי המתואר באישום השני, בתאריך 14.10.22 עובר לשעה 5:21 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם והאחר עם רכב לרחוב תאנה בנתיבות, החנו בצמוד לרכב מסוג טויוטה השייך למתלונן אבי, בסמוך לכך, פרצו לרכב בכך שפתחו דלת הרכב בדרך שאינה ידועה, הניעו את הרכב והאחר נסע מהמקום עם הרכב בו הגיעו למקום בעוד הנאשם נהג ברכב הגנוב עד למחסום מיתר והעביר הרכב הגנוב לשטחי הרשות. במעשיו גנב הנאשם בצוותא עם אחר את הרכב.

על פי המתואר באישום השלישי, בתאריך 08.10.22 בשעות הבוקר בשעה שאינה ידועה במדויק, אך עובר לשעה 13:00 הגיעו הנאשם ואחר לרחוב אריה דולצין, הנאשם סייע לאחרים לפרוץ לרכב מסוג מיצובישי

השייך למתלונן גנאדי בכך שהאחרים הניעו את הרכב ועזבו את המקום בעוד הנאשם תצפת במקום שלא יתפסו. ביום 09.10.22 בסמוך לשעה 04:37 נהג האחר ברכב והעבירו דרך מחסום מיתר לשטחי הרשות. במעשיו סייע הנאשם לאחרים לגנוב את הרכב בכך שהאחר נטל ונשא את הרכב בעוד הנאשם תצפת במקום.

3. בתאריך 05.01.23 הגיעו הצדדים להסדר הטיעון לפיו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה והורשע במיוחס לו, ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש. מפאת גילו, נשלח הנאשם לקבלת תסקיר שהינו תסקיר חובה.

4. בתסקיר מיום **05.07.23** סקר שירות המבחן קורות חייו של הנאשם, רווק בן 20, מצוי במעצר בית לילי, החל לאחרונה לעבוד בתחום הבנייה. טרם מעצרו ניהל אורח חיים תקין יצרני ונורמטיבי. גדל בסביבה משפחתית תומכת. הנאשם נעדר עבר פלילי, שלל שימוש בחומרים משני תודעה. בנוגע למיוחס לו במסגרת כתב האישום מסר הנאשם כי לא מדובר בעבירה מתוכננת ושותפיו יצרו עמו קשר ללא היכרות מוקדמת ביניהם, הוצע לו תמורה כספית נכבדת עבור מעשיו והוא פעל ללא שיקול דעת. שירות המבחן התרשם שהנאשם שיתף באופן אותנטי אודות חלקו בביצוע העבירה אך לצד זאת התרשם שירות המבחן שהנאשם מצוי בקשר עם חברה שולית ומתקשה להציב גבולות ונוטה להיגררות ומתקשה להפעיל שיקול דעת במצבי דחק. שירות המבחן שיקף לנאשם נזקקותו לטיפול. בתחילה התקשה לקבל זאת אך לאחר ששיקפו לו הדברים בשנית הביע מוטיבציה ראשונית לשילוב בטיפול.

שירות המבחן העריך שקיים סיכוי להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד בהתבסס על היותו מתרועע עם חברה שולית, הקושי שהביע בבחינת חלקיו הפוגעניים והקושי בהפעלת שיקול דעת ונגרר וזאת לצד הסיכוי לשיקום ולאור עובדת היות הנאשם נעדר עבר פלילי אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני. נוכח האמור סבר שירות המבחן שקיימת נזקקות טיפולית ונוכח הבעת נכונות ראשונית מצד הנאשם לשילוב בטיפול המליץ על דחיית הדיון.

בתסקיר מיום 08.10.23 ציין שירות המבחן שבמהלך תקופת הדחייה הופנה הנאשם לסדנת הכוון טיפולית על מנת להעריך נכונות ראשונית לטיפול. הנאשם נטל חלק פעיל בקבוצה נהג בכבוד כלפי חברי הקבוצה ומנחי הקבוצה, שיתף מעולמו הפנימי. שירות המבחן התרשם שהנאשם ביצע המיוחס לו מתוך רצון לרצות קבוצת שווים. שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לבחון באופן רחב הקשר שבין הבחירה שערך להיות חלק ממעשה העבירה למעורבותו בעבירה ובנקודה זו סבר שירות המבחן שקיימת נזקקות להמשך טיפול והומלץ לדחות הדיון פעם נוספת לצורך בחינת שילובו בטיפול.

בתסקיר שהוגש ביום 04.02.24, ציין שירות המבחן שבמהלך תקופת הדחייה שולב הנאשם בקבוצה טיפולית בחודש דצמבר, עד כה הנאשם נכח בארבעה מתוך שישה מפגשים, מדיווח גורמי הטיפול עולה שהנאשם מצוי בתחילתו של ההליך הטיפולי וניכר שמגלה אחריות ונטל חלק פעיל בתכני הקבוצה. שירות המבחן ציין שבשיחה שנערכה עם הנאשם ציין כי בתחילה התקשה לשתף רגשותיו אך מסר שנרתם להליך וציין שהמפגשים מסייעים לו והוא עורך בחינה מעמיקה של בחירותיו, כמו כן מסר שהשתלב במקום עבודה חדש. שירות המבחן ציין שהנאשם נעדר עבר פלילי פועל לקידום עתידו וניהול אורח חיים נורמטיבי ולכן המליץ על הטלת ענישה בדמות מאסר בעבודת שירות והטלת צו מבחן.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה הגישה טיעונים בכתב (ת/1) וכן גיליון רישום תעבורתי של הנאשם (ת/2), המאשימה

עמדה על נסיבות כתב האישום, הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם. המאשימה הדגישה סמיכות הזמנים שבין אירועי הגניבות והתכנון שקדם לביצוע העבירות. בנוסף צוין שהעבירות בוצעו בצוותא עם אחרים, המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 28 חודשים ל 46 חודשי מאסר בפועל תוך שהפנתה לפסיקה.

בהתייחס לתסקיר טענה המאשימה כי המלצת שירות המבחן אינה מתיישבת עם נסיבות תיק זה ואינה תואמת תוכנו של התסקיר, המאשימה ציינה שהנאשם אמנם שולב בהליך טיפולי אך נכח רק בארבעה מפגשים ושירות המבחן מציין שנמצא בראשיתו של ההליך הטיפולי. המאשימה עתרה למיקום עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם לו עתרה בצירוף הטלת ענישה נלווית הכוללת בין היתר פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

6. ב"כ הנאשם, עמד על עבירות בהן הודה והורשע הנאשם והדגיש שמדובר בעבירות שבוצעו בסמיכות זמנים והצטרף לעתירת המאשימה לקביעת מתחם ענישה אחד כולל. ציין שמדובר בעבירות שהתרחשו לפני למעלה משנה וחצי, הנאשם נעדר עבר פלילי, לא הסתבך שוב בפלילים, שולב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן. ב"כ הנאשם עמד על הנאמר בתסקירי שירות המבחן וביקש להדגיש הרקע לביצוע העבירות השגת רווח כספי קל ומהיר ונטיית הנאשם להיגררות. הוא הדגיש שהנאשם ביטא רצון לעריכת שינוי בחייו והוא שולב בקבוצה טיפולית ושיתף פעולה באופן מלא עם גורמי הטיפול ולא בכדי המליץ שירות המבחן על ענישה שיקומית. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה התואמת לעמדתו, בהם נדונו עבירות חמורות אולם נוכח הליך שיקומי בתי המשפט חרגו ממתחמי הענישה ונמנעו מהטלת מאסר בפועל.

לחילופין, וככל ולא תתקבל עמדתו, ביקש למקם עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, שלטענתו מתחיל ממאסר לתקופה קצרה של 12 חודשים ולהימנע מהטלת קנס נוכח מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן. כמו כן להימנע מהטלת פסילה בפועל הואיל ורישיון הנהיגה משמש הנאשם לצרכי פרנסה.

דין והכרעה

7. בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. כתב האישום מתאר שלושה אירועים שונים אולם לפי מבחן הקשר ההדוק יש לראותם כאירוע אחד, הואיל ומדובר במעשים שונים אשר מהווים חלק מאותה תוכנית עבריינית, שהתקיימו בסמיכות זמנים ונובעים זה מזה (ראה ע"פ 4910/13 **גאבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14), בע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14)) ומכאן שיש לקבוע מתחם עונש הולם אחד. הצדדים הסכימו כי במקרה זה יש לקבוע מתחם עונש אחד.

9. במקרה דנן, **הערכים החברתיים שנפגעו** מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הם זכות הקניין, תחושת הביטחון והמוגנות שכן קניינו הפרטי של אדם אינו הפקר.

10. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי נגרמה **פגיעה משמעותית בערכים המוגנים**, הנאשם קשר עם אחר לגנוב רכבים ולהעבירם מחוץ לתחומי מדינת ישראל, בהמשך לכך פעל הנאשם ביחד עם אחר לצורך מימוש התוכנית העבריינית שרקמו, הנאשם והאחר הצליחו לממש זממם וגנובו רכבים שונים לאחר תכנון מוקדם. העבירות בוצעו במהלך פרק זמן קצר של כ-10 ימים ונראה כי באותם מועדים היה הנאשם מעורב בביצוע גניבות כלי רכב באופן חוזר ונשנה.

11. על הערכים המוגנים בעבירות גניבת הרכב ועל הצורך בענישה מרתיעה, עמד בית המשפט העליון בע"פ 7163/13 **כסוואני נ' מדינת ישראל** :

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הביטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב ... בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ..."

עבירת גניבת רכב נחשבת כ"מכת מדינה" מזה שנים רבות, וכזו מחייבת הטלת ענישה מחמירה, לצערנו מדובר בעבירה קלה לביצוע אך קשה לאיתור. רשויות אכיפת החוק מקדישות משאבים רבים למיגור תופעה זו, בעיקר בדרום הארץ.

12. באשר ל**נסיונות הקשורות בביצוע העבירות**, אציין, כי מדובר בעבירות שבוצעו לאחר תכנון מוקדם וקפדני ביחד עם אחר, התוכנית העבריינית יצאה לפועל ואכן שלושה כלי רכב נגנבו מבעליהם.

13. מדיניות הענישה הנוהגת

א. רע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** (14.03.18) (שאזכר על ידי המאשימה) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע **בניסיון לגניבת רכב ואיומים בסכין** על המתלונן שרדף אחריו ומנע גניבת רכבו. בית משפט השלום קבע **מתחם ענישה הנע בין 12 ל 24 חודשי מאסר בפועל**, הנאשם נדון ל **14 חודשי מאסר בפועל**, הכוללים הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים (חודשיים בחופף). ערעור ובקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם נדחו.

ב. רע"פ 1052/17 **ג'ברין נ' מדינת ישראל** (12.03.17) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע לאחר הודאתו בעבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, בכך שנכנס לאולם אירועים, נטל מפתחות של רכב מתוך תיק, ובאמצעותם גנב את הרכב, אך נעצר במחסום משטרת. בית משפט השלום קבע **מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר בפועל**. הנאשם צעיר נעדר עבר פלילי נדון ל 4 חודשי מאסר בעבודות שירות. **ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ועונשו של הנאשם הוחמר והועמד על 8 חודשי מאסר בפועל** תוך שנקבע שעל אף שהמתחם יכול להתחיל במאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, הרף העליון יכול שיעלה על שנת מאסר. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש נדחתה.

ג. רע"פ 1108/15 **שעאבנה נ' מדינת ישראל** (24.02.15) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של גניבת רכב והחזקת כלי פריצה בשני אישומים שונים, בנוגע לגניבת הרכב, הנאשם ביחד עם אחר הגיעו בשעת לילה לחניון סופר, האחר נכנס לרכב ונסע מחוץ לחניון בעוד המבקש מתצפת ומכוונו לעבר היציאה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם ענישה הנע בין 8 ל- 24**

חודשי מאסר בפועל באישום הראשון והשית על הנאשם עונש כולל עבור שני האישומים של **14 חודשי מאסר בפועל**, בצירוף ענישה נלווית. ערעור ובקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם נדחו.

ד. עפ"ג (חיפה) 10851-05-15 **מדינת ישראל נ' צאלח** (06.07.15) - נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, בכך שהנאשם גנב רכב העבירו לאחר תמורת סכום כסף שסוכם מראש, הנאשם נעצר במחסום משטרת. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין **6 ל-18 חודשים מאסר בפועל**, הנאשם בעל עבר פלילי בעבירות דומות, נדון ל 9 חודשי מאסר בפועל, וענישה נלווית. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, בית משפט המחוזי ציין שהעונש שהוטל חורג לקולא מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים, וזאת בשים לב לעובדה כי בהרשעתו הקודמת נגזר על הנאשם בגין אותו מעשה עונש מאסר של 14 חודשים, וחרף זאת שב לסורו. לאחר שצוין כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, העמיד בית המשפט המחוזי את עונשו של המשיב על **17 חודשי מאסר בפועל**.

ה. עפ"ג (י-ם) 57089-03-14 **מחפוז נ' מדינת ישראל** (02.07.14) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע לאחר הודאתו בעבירה של גניבת רכב, בכך שגנב רכב בירושלים והחל בנסיעה לכיוון מחסום קלנדיה. בהגיעו למחסום זוהה הנאשם על ידי מאבטחים, יצא מהרכב ונמלט בריצה מהמקום ולאחר מרדף קצר נתפס ונעצר. בית משפט השלום קבע כי מתחם ענישה הנע בין 9 ל 24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם צעיר נעדר עבר פלילי נדון ל 9 חודשי בפועל, ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג) ונוכח המפורט בכתב האישום, אופי העבירות בהן הורשע הנאשם ולאור עקרון ההלימה, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל**.

15. סטייה ממתחם העונש משיקולי שיקום

סטייה ממתחם העונש ההולם - סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לסטות ממתחם העונש משיקולי שיקום, אם **"מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**. סעיף זה מבטא עמדת המחוקק כי יש ליתן, לעתים, מעמד בכורה לשיקול השיקומי על חשבון העיקרון המנחה בענישה, הוא עיקרון ההלימה, והכל במקרים המתאימים לכך. השיקולים שניתן לשקול בהקשר הינם בין היתר: **"...המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה"** (ראה ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 לחוות דעתה של חברתי השופטת ד' ברק-ארז (18.04.2018)).

16. ככל וקיים חשש לפיו מאסר בפועל של נאשם עשוי לאיין את התהליך השיקומי בו מצוי או לפגוע בו באופן ניכר יש להעדיף את שיקולי השיקום על פני השיקולים האחרים העומדים בבסיס הענישה (ע"פ 7555/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (10.6.2015)). ואכן, לנוכח הלכות אלה, בית המשפט העליון סטה לא אחת ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (ראה ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 4609/14

צורדרקר בסט נ' מדינת ישראל (1.3.2015); ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015); ע"פ 3381/16 אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.7.2016)). פסיקת בית המשפט העליון הנוגעת לחריגה ממתחם העונש בשל שיקולי שיקום מלמדת על חריגה מדודה ושקולה, וזאת רק כאשר ניכרים בפועל שיקום או סיכויי שיקום מובהקים (ר' ע"פ 671/22, אחמד אבו תנהא נ' מדינת ישראל, (20.10.22)).

17. בעניינו של הנאשם, אין חולק כי העבירות שביצע הנאשם הן חמורות ועל בית המשפט להעביר מסר מוחשי וברור כנגד כל מי שביצע עבירות מסוג זה. באיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה וההכרח להילחם ביד קשה בעבירות אלו לבין האינטרס האישי של הנאשם ניכר שבמקרה זה האינטרס הציבורי גובר. כפי העולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם החל בהליך טיפולי, כאשר שירות המבחן העריך ששילוב בהליך עשוי לסייע לו ברכישת כלים ושינוי תפיסתי לעתיד. אלו מבוססים בעיקר על היות הנאשם צעיר, ללא עבר פלילי אשר קיבל אחריות על ביצוע העבירות והינו בעל רצון להמשיך שיח וטיפול בשירות המבחן. עם זאת מפורט כי הנאשם מצוי בתחילת ההליך הטיפולי ולא ניתן לקבוע בשלב זה כי הנאשם עבר הליך שיקומי משמעותי או כי ניתן להצביע על פוטנציאל שיקומי מובהק נוכח נסיבותיו כיום.

בשים לב לחומרת העבירות, חלקו של הנאשם בביצוע העבירות, העובדה שמדובר בצבר אירועים מתמשך וחמור, ביצוע עבירות בצוותא עם אחר, תכנון מוקדם לביצוע העבירות והוצאתם לפועל, מצביעות כי אין מדובר בעניינו של הנאשם במקרה המצדיק לחרוג ממתחם הענישה.

עיינתי בפסיקה שהוגשה מטעם ב"כ הנאשם לגבי סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום אף בעבירות חמורות יותר של נשק, אולם אין בה כדי להלום עניינו של הנאשם שבפני, אשר ביצע את העבירות המיוחסות לו מתוך רצון וכוונה להשגת רווח כלכלי בנקל למרות האיסור שבדבר ואין בהליך הטיפולי הראשוני שעבר כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם. אתן משקל מסוים להליך הטיפולי בו החל כמו גם להעדר עבר פלילי ביחס למיקום העונש בתחתית מתחם העונש שפורט לעיל.

לעניין הרכיבים הנלווים לרבות רכיבים כספיים ופסילת רישיון נהיגה להן עתרה המאשימה, אני סבור כי בשים לב לצבר העבירות בהן הורשע הנאשם, לטריגר העומד בבסיס ביצוע העבירה שהינו רצון לעשיית רווח כספי פסול במהירות ובנקל ולאור העובדה כי שלושת הרכיבים הועברו לשטחי הרשות הפלסטינית, הרי שאין מנוס מהטלת ענישה נלווית הכוללת רכיבים כספיים משמעותיים וכן עונש של פסילה בפועל.

18. **בגזירת העונש המתאים לנאשם**, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

הנאשם יליד 2003, נעדר עבר פלילי קודם וזו הסתבכותו הראשונה בפלילים. במסגרת הליך המעצר הנאשם היה עצור מספר שבועות ולאחר מכן שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני במשך מספר חודשים, כיום שוהה בתנאים מגבילים.

הנאשם הודה במיוחס לו והביע חרטה על מעשיו.

עוד יש לתת את הדעת **לשיקולי הרתעת היחיד והרבים** בגדרו של המתחם. בכל הנוגע לעבירות רכוש מסוג

זה, אשר בתי המשפט הכירו בהן כמכת מדינה, סבורני כי יש לתת משקל משמעותי לשיקול ההרתעת. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 11194/05 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** (15.5.06):

"כל מקרה לנסיבותיו, אך המדיניות הכוללת בעבירות גניבת רכב, ולא כל שכן כשמצטרפות אליהן עבירות נלוות, ואף עבירות הקשורות בסחר, הכרח שתהא מחמירה. למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור... כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

סוף דבר

19. לאחר ששקלתי את כל השיקולים דלעיל ונתתי דעתי למכלול הנסיבות, לטיעוני הצדדים, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנוהגת אני גוזר על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר בבית סוהר "דקל" ביום 30.6.24 עד השעה 08:00 כשברשותו העתק פרוטוקול גזר הדין ותעודת זהות. הבהרתי לנאשם כי רשאי ליצור קשר עם היחידה למאסרים נדחים שבב"ס לצורך תיאום מקום ריצוי המאסר.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון למעט עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

ד. קנס כספי בסך ₪ 10,000 או שלושה חודשי מאסר תמורתו. מורה כי לבקשת הנאשם הקנס יקוזז מהפיקדון שהופקד בתיק מ"ת 48318-10-22 ככל שאין מניעה חוקית לכך, וזאת אך לאחר קבלת אישור שב"ס כי הנאשם התייצב לריצוי עונש המאסר. ככל ותהיה מניעה כלשהי, הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.1.25 וב- 1 לכל חודש עוקב עד לסיום מלוא תשלום הקנס. ככל שתיוותר יתרה מהפיקדון בתיק המ"ת לאחר שתקוזז מתשלום הקנס וזאת לאחר התייצבות הנאשם לריצוי עונש המאסר, היתרה תוחזר לידי אביו של הנאשם וזאת בהסכמתו.

ה. הנאשם יפצה כל אחד מהמתלוננים לפי הפרטים הבאים:

· עד תביעה 1, מר גנאדי ירוחימוביץ', ת.ז 320847338, בסך של 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.7.24.

· עד תביעה 2, מר אברהם פרץ, ת.ז 023039464, בסך של 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום

1.9.24.

· עד תביעה 3, מר עמית לוי, ת.ז. 204288294, בסך של 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.11.24.

את הקנס והפיצויים ניתן לשלם באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
 - מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).
- ו. הנאשם יצהיר בהתאם לתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה), התש"ף-2019, על התחייבות כספית שלא לעבור כל עבירת רכוש. ההתחייבות תהא לתקופה של שנתיים מתום ריצוי מאסרו ובסך של 5,000 ₪. **[ההתחייבות תוצהר לפרוטוקול].**
- ז. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה וזאת למשך 8 חודשים מתום ריצוי מאסרו. הנאשם מצהיר כי כעת מצוי בפסילה ואין ברשותו רישיון נהיגה בר תוקף. לפיכך, אני מורה כי הפסילה תיכנס לתוקף מיד עם שחרורו ללא צורך בהפקדת רישיון הנהיגה. למען הסר ספק, עונש פסילה זה במצטבר לכל עונש פסילה אחר והחל ממועד שחרורו.
- ח. פסילה על תנאי למשך 6 חודשים מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, וזאת למשך שנתיים מתום ריצוי מאסרו, ככל ויעבור עבירה של נהיגה בפסילה או עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה או כל עבירת רכוש מסוג פשע.

המזכירות תסגור את התיק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' אייר תשפ"ד, 16 מאי 2024, בהעדר הצדדים.